

І все-таки життя – велике щастя

Н. М. Свищевська - вчителька української мови та літератури НВК “Школа-колегіум ім. Т. Г. Шевченка”. Вона не тільки вчить учнів любити рідне слово, володіти ним, а й сама пише вірші, збирає навколо себе тих, хто пробує свої сили в поезії, хоче з її допомогою сказати про те, що хвилює, бентежить, радує. Надія Михайлівна керує шкільною студією “Джерельце”. Учні, які його відвідують, йдуть до вчительки зі своїми першими творами. Для кожного філолог прагне знайти слова підтримки, такі, що зацікавили б учня писати ще й ще.

Свої вірші Надія Свищевська пише по-різному. Над одним може працювати й працювати, інший лягає на папір експромтом. Виходить це тоді, коли щось хвилює її до глибини душі, проходить через усе її єство.

Ще в шкільні роки Надійку захоплювала краса рідного краю. Річки Горинь, Бережан-ка, що течуть повз село Кураш Дубровицького району, де вона народилася, виросла, викликали в неї ніжний душевний щем. Не раз літнього надвечір'я милувалася вона тихим їх плином. Каталася на санчатах з гори, й вона, гора, здавалася їй Еверестом... їй, учениці, мало було слів, щоб передати всю цю красу. Тому читала й читала. Це захоплення й привело згодом на філологічний факультет Київського університету.

Вже давно позаду роки навчання. Дорослими стали два сини. Третій навчається у восьмому класі. Але любов до поезії не згасає. І хай вона горить, палає в душі вчительки, дає наснагу для творчості її учням, вчить любити рідне слово, жити, творити для України, її громадян. У житті так здебільшого виходить, що веселе й сумне йдуть поруч. Але Надія Свищевська - великий життєлюб і такий же оптиміст. Вона розуміє, що людське життя - це велике щастя.

Катерина Іванчук